

Sygn. akt: III U 921/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2015r. w O.

sprawy z odwołania M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 07.10.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

Sygn. akt III U 921/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 07.10.2014r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił M. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

M. K. wniosła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że stan jej zdrowia uniemożliwia jej wykonywanie pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że odwołująca nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. nie jest niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. w dniu 22.07.2014r. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie uprawnień do renty. W związku z powyższym została skierowana na badania do lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 25.08.2014r. ustalił,

że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. Ubezpieczona zgłosiła sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS. Komisja Lekarska ZUS w W. orzeczeniem z dnia 25.09.2014r. orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Wobec powyższego w dniu 07.10.2014r. organ rentowy wydał decyzję odmawiającą M. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Biegli sądowi z zakresu psychiatrii, neurologii i kardiologii w wydanych w dniach 27.12.2014r. i 05.05.2015r. opiniach również uznali, że M. K. nie jest niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył, co następuje:

Odwołanie wniesione przez M. K. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art. 59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle cytowanych wyżej przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania M. K., było przede wszystkim ustalenie czy jest ona niezdolna do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii, neurologii i kardiologii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującej. Po przeprowadzeniu wywiadu, zbadaniu odwołującej oraz po analizie dokumentacji medycznej, biegli z zakresu kardiologii i neurologii rozpoznali u odwołującej nadciśnienie tętnicze 2 stopnia dobrze regulowane lekami hipotensyjnymi bez powikłań narządowych oraz bóle i zawroty głowy w wywiadzie. Wskazując na powyższe biegli stwierdzili, że aktualne zaawansowanie powyższych schorzeń nie narusza sprawności organizmu w stopniu dającym podstawę do uznania niezdolności do pracy. Zdaniem biegłych odwołująca może pracować wg. kwalifikacji. W uzasadnieniu opinii biegli lekarze sądowi podali, że podawane przez wnioskodawczynię subiektywne skargi nie znajdują potwierdzenia z badania przedmiotowym. Biegły neurolog nie stwierdził objawów ogniskowych, korzeniowych i orzekł, że układ nerwowy odwołującej pozwala na wykonywanie pracy krawcowej. Podobnie biegły kardiolog po dokonaniu oceny układu sercowo – naczyniowego i oddechowego orzekł, że stan jej zdrowia pozwala na wykonywanie pracy. Biegli wskazali, że zasadniczym schorzeniem, na które cierpi odwołująca jest depresja, stąd decydujące orzeczenie będzie miał psychiatra. Biegły psychiatra w odrębnie wydanej opinii rozpoznał u odwołującej zaburzenia depresyjno – lękowe mieszane F 41.2 oraz zaburzenia depresyjne nawracające – obecnie w stanie poprawy. Wskazując na powyższe biegły psychiatra stwierdził, że powyższe schorzenia nie czynią opiniowanej ani całkowicie ani częściowo niezdolną do pracy. W uzasadnieniu opinii biegły z zakresu psychiatrii podał, że w chwili obecnej w obrazie psychopatologicznym dominują u opiniowanej objawy neurotyczne w postaci lęków napadowych, fobi, lęku uogólnionego, wzmożonych objawów wegetatywnych i konwersyjnych. Biegły podkreślił, że objawy nerwicowe nie stanowią przeszkody w wykonywaniu pracy i nie mogą być podstawą stwierdzenia inwalidztwa. Biegły wskazał, że odpowiednia praca spełnia raczej funkcję terapeutyczną i sprzyja zdrowieniu. Fobie społeczne (lęk przed kontaktem z ludźmi) oraz inne objawy neurotyczne należy leczyć głównie metodami psychoterapeutycznymi oraz dodatkowo lekami. Na korzystny wpływ psychoterapii zwracała uwagę sama opiniowana. Biegły zwrócił też uwagę, że nastrój obecnie jest jedynie nieznacznie obniżony, nie stanowi przeszkody w podjęciu pracy. Ponadto zaburzenia te poddają się leczeniu farmakologicznemu z dobrym skutkiem.

Do powyższych opinii, odwołująca złożyła pisemne zastrzeżenia, w których podniosła, że jej zdaniem opinia biegłego psychiatry jest nierzetelna i niepełna. Wskazała, że depresja, na którą cierpi cechuje się cyklicznością i tendencją

do okresowego nawracania. Zdaniem odwołującej osoba, która cierpi na zaburzenia depresyjno-lekowe oraz na zaburzenia depresyjne nawracające nie jest osobą zdolną do pracy, gdyż wykonywanie jakiegokolwiek pracy niesie za sobą doświadczenie stresujących i trudnych sytuacji.

Wskazując na powyższe odwołująca wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii, medycyny pracy i BHP.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku odwołującej, należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych zawarte w wydanych w przedmiotowej sprawie opiniach. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niej schorzeniami oraz przy uwzględnieniu kwalifikacji zawodowych odwołującej. Wydane przez biegłych opinie poparte zostały logiczną argumentacją i wnioskami, zgodnie z którymi schorzenia odwołującej, ich aktualny stopień i nasilenie nie pozwala na przyjęcie nawet częściowej niezdolności do pracy. Na uwzględnienie w pełni zasługuje w szczególności opinia biegłego z zakresu psychiatrii. Zasadniczym schorzeniem, na jakie cierpi odwołująca są zaburzenia depresyjne. Biegły z zakresu psychiatrii, wbrew subiektywnemu przekonaniu odwołującej podkreślił, że aktualny stopień nasilenia schorzeń psychicznych nie tylko nie powoduje niezdolności do pracy, ale nawet wskazał, że podjęcie pracy spełni raczej funkcję terapeutyczną i będzie sprzyjać zdrowieniu. Ocenę tę Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela i aprobuje. W ocenie Sądu ocena stanu zdrowia odwołującej, w kontekście jej niezdolności do pracy, dokonana przez nią samą, stanowi jedynie wyraz subiektywnego przekonania odwołującej, nie znajdującego jednak potwierdzenia w przeprowadzonych w sprawie dowodach. Wskazać również w tym miejscu należy, że Sąd nie jest obowiązany dopuszczać dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona już w sprawie jest niekorzystna dla strony. Argumentacja przeciwna prowadziłaby bowiem do wniosku, że konieczne byłoby powołanie w sprawie wszystkich możliwych biegłych danej specjalności w celu upewnienia się, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania jak strona (tak: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza – Postępowanie rozpoznawcze, pod red. Prof. dr. hab. Tadeusza Erecińskiego, tom 1, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 2001, teza 8 do art. 286 i powołane w niej orzeczenia S.N., str. 523). Wskazać też należy, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, potrzeby powołania kolejnych biegłych nie widział, stąd wnioski o powołanie kolejnych biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii, medycyny pracy i BHP oddalił w oparciu o art. 217 § 3 k.p.c.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy uznał, że M. K. nie jest niezdolna do pracy, przez co nie przysługuje jej prawo do wnioskowanego świadczenia. W związku z tym, działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 07.10.2015r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu.